

Arrest

nr. 206 499 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam België binnen op 24 augustus 2015 en diende op 26 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd gehoord op het CGVS in het Arabisch op 14 oktober 2016 (hierna: CGVS I), op 5 december 2016 (hierna: CGVS II) en op 3 maart 2017 (hierna: CGVS II).

1.3. Op 19 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Nasiriya, waar u tot een week voor uw vertrek uit Irak woonachtig was in de wijk Arido. U bent officieel gescheiden en vader van twee dochters.

In 2009 trouwde u met een sjjiitische vrouw die, net als u, woonachtig was in de wijk Arido. In april 2012 ontstond er een discussie tussen u en uw schoonvader. Die laatste wilde uw echtgenote, tegen haar zin, laten deelnemen aan traditionele sjjiitische geloofsrituelen zoals de zelfkastijding tijdens Ashura.

Na deze discussie ging uw schoonvader uw echtgenote ophalen aan een medische faciliteit en nam hij haar mee naar huis. Hij liet het niet toe dat zijn dochter nog bij u woonde. Het kwam uiteindelijk tot een rechtzaak waar uw schoonvader u ervan beschuldigde uw eigen dochter te hebben ontvoerd. In de zomer van 2012 kwam het, onder druk van uw schoonvader, uiteindelijk tot een scheiding tussen u en uw vrouw. Na deze scheiding bleef uw schoonvader in de wijk en aan ambtenaren rondvertellen dat u een soenniet was en een aanhanger van het wahabisme, een fundamentalistische en conservatieve stroming binnen het soennisme.

In oktober 2014 werd u door de Iraakse inlichtingendienst gearresteerd en een week lang gevangen gehouden op een onbekende plaats. De inlichtingendienst baseerde zich hiervoor op een document met valse beschuldigingen. Tijdens uw gevangenschap werd u twee keer ondervraagd en na een week, wanneer u uw onschuld kon bewijzen aan de hand van uw paspoort en een document dat uw aanwezigheid op uw werk staaft, werd u opnieuw vrijgelaten.

Een maand later, eind november 2014, werd u opnieuw twee dagen vastgehouden. Ditmaal werd u ondervraagd door traditionele politiediensten. U diende zich andermaal te verantwoorden voor de valse beschuldigingen die eerder werden geuit. Ook deze keer werd u vrijgelaten nadat u uw paspoort en takenlijst voorlegde.

Uw familie haalde aan dat u bij een derde arrestatie mogelijks niet meer zou worden vrijgelaten. U besliste hierop om uw land van herkomst definitief te verlaten. U verliet uw werk voor de laatste keer op 18 december 2014 en de volgende dag verliet u uw woning in Nasiriya en trok u naar een oom in Samawah. Vier dagen later ging u naar een oom in Bagdad waar u nog twee dagen bleef.

Vanuit Bagdad nam u op 25 december 2014 het vliegtuig naar Jordanië waar u tot 30 juli 2015 bij een vriend verbleef. Op 30 juli 2015 zet u uw reisweg verder en neemt u het vliegtuig naar Turkije. Op 16 augustus 2015 maakt u met een rubberboot de oversteek naar Grieks grondgebied. Vanaf Griekenland zet u uiteindelijk via verschillende vervoersmiddelen uw route verder tot uw aankomst in België op 24 augustus 2015 waar u twee dagen later, op 26 augustus 2015, een asielaanvraag indiende.

U diende de volgende documenten in ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (o), nationaliteitsbewijs (o), woonstkaart (o), werkbadges (o, 2 stuks), dossier ongewettigde afwezigheid (k), aanwervingsdocumenten (k), document met valse beschuldigingen (k), foto op het werk (k), overlijdensakte vader (k), geboorteakte dochter A. (k), identiteitskaart dochter R. (k), huwelijksakte (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt in uw asielrelaas twee grote luiken aan. Enerzijds maakt u melding van sektarisch geladen problemen die u ervaarde met uw schoonvader, anderzijds haalt u twee arrestaties aan die werden uitgevoerd op basis van valse beschuldigingen. Aangaande deze twee problematieken legde u evenwel geen verklaringen af die er toe leiden dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat de problemen met uw schoonvader betreft moet vooreerst worden opgemerkt dat u strijdige verklaringen aflegde. U haalde in het kader van deze problematiek een zeer concreet startpunt van de problemen aan. In april 2012 ontstond er een discussie over de deelname van uw vrouw aan een processie te Housseiniya. Bij DVZ verklaarde u daarover het volgende: "Ik wou niet dat mijn echtgenote

deelnam aan de processie aangezien ik een soenniet ben. Er ontstond een stevige discussie tussen mijzelf en mijn echtgenote." (DVZ vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS verklaarde u evenwel dat er nooit een discussie plaatsvond tussen uzelf en uw echtgenote, dat zij zelf niet wilde deelnemen aan de processie en u haalde enkel een discussie aan tussen uzelf en uw schoonvader (CGVS 1 p. 30). Er werd u vervolgens de vraag gesteld of u naast de discussie met uw schoonvader ook een discussie had met uw echtgenote. U antwoordde: "Neen we hadden geen discussies daarover. Zij wou zelf niet. Hij dwong haar." Meteen daarna bevestigde u nog tot twee keer toe expliciet dat er nooit een discussie was tussen u en uw echtgenote (CGVS 1 p. 31). U werd vervolgens geconfronteerd met de verklaringen die u aflegde bij DVZ. U ontkende louter dat u een discussie met uw vrouw zou gehad hebben en stelde dat de tolk bij DVZ misschien verkeerd vertelde (CGVS 1 p. 33). Deze loutere ontkenning van uw eerdere verklaring is evenwel geen toereikende uitleg voor de vastgestelde incoherentie tussen uw verklaringen. U ging immers middels uw handtekening akkoord met uw verklaringen die u bij DVZ aflegde en die u in het Arabisch werden voorgelezen. Bovendien gaf u bij aanvang van het CGVS-gehoor aan dat het interview bij DVZ goed en correct verliep en maakte u, wanneer u daar de kans toe kreeg, geen opmerkingen over de bovenstaande DVZ-verklaringen (CGVS 1 p. 2-3).

Verder nam uw schoonvader naar aanleiding van de discussie die u met hem had zijn dochter definitief bij u weg en diende hij via uw dochter een klacht tegen u in. Bij DVZ verklaarde u daarover het volgende: "Mijn schoonvader diende klacht in tegen mij. Ik zou zagezegd deel uitmaken van een terroristische beweging. In werkelijkheid had het alles te maken met geloofsovertuiging." (DVZ vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS maakt u opnieuw melding van een klacht die tegen u werd ingediend door uw schoonvader. U haalt bij uw nieuwe verklaringen echter volledige andere feiten aan die u ten laste zouden gelegd zijn door uw schoonvader: "En hij heeft mijn vrouw mee naar politiekantoor waar hij klacht indiende tegen mij. Om te zeggen dat ik mijn dochter ontvoerde. Dat was de klacht." (CGVS 1 p. 31) Wanneer u bij het CGVS opnieuw geconfronteerd werd met uw eerdere DVZ-verklaring haalt u opnieuw aan dat deze verkeerd zijn en dat de tolk het verkeerd verstond (CGVS 1 p. 33). Opnieuw moet worden opgemerkt dat deze loutere ontkenning van eerder gedane uitspraken een ontoereikende uitleg is voor de vastgestelde incoherenties.

De incoherente verklaringen tasten op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Ze raken de kern van uw relaas en handelen over het concrete startpunt van uw problemen met uw schoonvader. U haalde aan dat u voor de discussie met uw schoonvader nooit een gelijkaardige ruzie had (CGVS 1 p. 32). Deze discussie leidde er bovendien toe dat uw schoonvader uw echtgenote definitief bij u weghaalde en dat u enkele maanden later ook officieel diende te scheiden van uw echtgenote. Indien de feiten zich daadwerkelijk op deze manier zouden hebben afgespeeld met de repercussies die u ter zake aanhaalt, is het binnen die context weinig waarschijnlijk dat u aangaande deze concrete feiten dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou afleggen.

Ook over de oorzaak van de problemen zelf legde u weinig logische verklaringen af. Wanneer ingegaan wordt op de reactie van de schoonvader blijkt dat hij in voorgaande jaren weliswaar niet tevreden was met de afwezigheid van zijn dochter op de sjiitische processies, maar dat hij dit al met al zonder veel problemen aan zich voorbij liet gaan (CGVS 1 p. 32). Dat het probleem in 2012 uitgroeide en een oplaaiende discussie veroorzaakte was volgens u te wijten aan de broers van uw schoonvader. U uitte bij het CGVS het vermoeden dat zij uw vader onder druk zetten om een probleem met u te zoeken omdat u een soenniet bent (CGVS 1 p. 32). Nochtans verklaarde u bij DVZ: "Mijn schoonvader en diens nonkels dwongen me tevens om te scheiden van mijn vrouw. Ze dachten tot op het moment van de ruzie dat ik ook een sjiit was." (DVZ vragenlijst 3.5.) Niet alleen is het weinig waarschijnlijk dat uw strekking niet zou gekend zijn bij uw schoonfamilie die volgens u sterk op tradities gesteld was, het is bovendien onaannemelijk dat zij uw schoonvader zouden onder druk zetten om problemen te zoeken wegens uw soennitische achtergrond indien zijn daar niet van op de hoogte zouden geweest zijn bij het ontstaan van diezelfde problemen.

Dat u vanwege uw schoonvader een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen kan bovendien op zich ook betwijfeld worden. U legde oppervlakkige verklaringen af over uw schoonvader die u op geregelde wijze openlijk zou beschuldigd hebben een aanhanger van het wahabisme te zijn, maar uit uw verklaringen blijkt enkel dat u deze informatie via derden verkreeg en nergens blijkt dat u omwille van deze vermeende beschuldigingen concrete problemen zou gekend hebben (CGVS 1 p. 34-35).

U woonde nog tot aan uw vertrek in dezelfde wijk als uw schoonfamilie, en in die periode van twee en een half jaar kende u op geen enkel moment geloofwaardige problemen. Bovendien blijkt uit uw

verklaringen nergens dat er indicaties zijn dat u in de toekomst wel problemen zou kennen door toedoen van uw schoonvader. In die zin kan er bezwaarlijk besloten worden dat er in uw hoofde sprake was of is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uw verklaringen over uw relatie met uw schoonvader na uw scheiding relativiseren voorts ook sterk de vrees voor vervolging of ernstige schade die u zou koesteren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw schoonvader na de scheiding meewerkte aan de instandhouding van het contact tussen uzelf en uw dochters. Één tot twee keer per maand bracht uw schoonvader uw dochters naar een centrum voor kinderverzorging waar u de kans kreeg uw dochters te ontmoeten (CGVS 1 p. 12-13). Bij een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan betwijfeld worden dat dergelijke ontmoetingen nog zouden plaatsgevonden hebben.

Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u zelf nog toenadering zocht tot uw schoonvader. In 2013 en 2014 wilde u invloed uitoefenen op uw schoonvader door naar hem toe te gaan met burens, verwanten en bekende mensen (CGVS 1 p. 13). Hoewel deze initiatieven klaarblijkelijk zonder succes waren, vormen ze een bijkomende indicatie dat u ten aanzien van uw schoonfamilie geen gegronde vrees koesterde of een reëel risico op ernstige schade liep.

Dienaangaande moet ook opgemerkt worden dat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd werd door uiteenlopende verklaringen die u ter zake aflegde. Bij uw eerste CGVS-interview verklaarde u dat u uw dochters maandelijks zag en dat deze bezoeken plaatsvonden tot aan uw vertrek. U verklaarde dat u uw dochters de laatste keer zag begin december 2014, de maand van uw vertrek uit Irak (CGVS 1 p. 13). Bij het tweede CGVS interview gaf u echter aan dat u uw dochters ergens in 2013 voor de laatste keer te zien kreeg (CGVS 2 p. 34). Vervolgens werd u geconfronteerd met uw verklaringen uit uw eerste interview waarbij u er op gewezen werd dat u verklaarde dat u uw dochters quasi maandelijks zag tot aan uw vertrek. U hield evenwel vol dat u uw dochters eind 2013 voor de laatste keer zag (CGVS 2 p. 35). Deze discrepantie is evenwel te ruim om uw verklaringen nog als aannemelijk te beschouwen. Aangaande het laatste persoonlijke contact met uw dochters kan meer precisie en coherentie verwacht worden, zeker wanneer in rekening wordt gebracht dat uw aanvankelijke verklaring het laatste contact situeerde in uw laatste maand in Irak. Dat u ter zake geen waarachtige verklaringen aflegde wijst verder op de algemene ongeloofwaardigheid van het asielrelaas dat u aanhaalt aangezien de contacten met uw dochters of de verhindering daarvan niet los kunnen gezien worden van de problemen die u met uw schoonvader zou gehad hebben.

In elk geval moet worden besloten dat u de volgens u sektarisch geladen familiale problemen niet aannemelijk maakte en dat deze dan ook niet voldoen aan de criteria om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Ook aangaande het tweede luik van uw asielrelaas, de arrestaties in oktober en november 2014, slaagde u er niet in uw verklaringen aannemelijk te maken. U legde immers strijdige verklaringen af aangaande de meest impactvolle passage ter zake, namelijk de arrestatie van oktober 2014. U werd naar eigen zeggen in oktober 2014 een week lang gevangen gehouden bij de Iraakse inlichtingendienst alwaar u twee keer werd ondervraagd en waarbij u bij de eerste ondervraging in het gezicht werd geslagen. U werd door de inlichtingendiensten vrijgelaten nadat uw paspoort aantoonde dat u het land niet had verlaten en doordat een takenlijst uw aanwezigheid op uw werkpost bevestigde.

Uit uw initiële verklaringen bleek dat u zelf uw documenten te zien kreeg tijdens uw gevangenschap. U verklaarde: "Tijdens de ondervraging werd ik geblinddoekt. En ik was nog militair. Aanwezig met mijn werk. Ze hebben me geslaan. Maar ik spreek niet over martelingen of zo. Gewoon op mijn gezicht. Tot toen mijn familie mijn persoonlijke documenten zocht. Mijn paspoort. En ook mijn bewijs dat ik niet buiten Irak was. Mijn takenlijst kon dat tonen. Er stond geen stempel of zo op reispaspoort. Dus ik gaf het aan de onderzoeksofficier. Ik zei hier is de reispaspoort. Er is geen stempel. In of uit. En hier is de takenlijst. Ik was aanwezig in Irak. Het zijn allemaal leugens. [...]" (CGVS 1 p. 22) Tijdens uw laatste CGVS-interview gaf u echter te kennen dat u er geen idee van had wanneer de documenten in het bezit waren van de instantie die u gevangen hield (CGVS 3 p. 13). U verklaarde daarentegen dat u nooit uw documenten te zien kreeg bij uw eerste arrestatie en dat uw ondervragers u bovendien nooit gezegd hebben dat ze de documenten in hun bezit hadden (CGVS 3 p. 21). Uw initiële verklaringen werden u vervolgens voorgelezen en u gaf aan dat de voorgelezen passage handelde over de tweede arrestatie (CGVS 3 p. 22). Deze verklaring gaat evenwel niet op aangezien u meteen na de bovenstaande passage uw vrij relaas verder zette met de woorden: "In november hetzelfde herhaalde zich. Maar niet in Nasiriya maar in Samawah. [...]" (CGVS 1 p. 22) Op die manier staat vast dat u wel degelijk sprak

over uw eerste arrestatie. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd werd gaf u aan dat de fout bij de tolk moet gelegen hebben (CGVS 3 p. 22). Deze uitleg, waarbij u de facto passages uit uw vrij relaas betwist, is evenwel niet toereikend. U gaf op geen enkel moment problemen met de tolk aan, ook niet wanneer daar expliciet naar werd gevraagd bij aanvang en op het einde van het interview (CGVS 1 p. 2 en 38). Bovendien legde u binnen uw eerste interview nog andere verklaringen af die er verder op wijzen dat u wist dat de documenten in het bezit waren van uw belagers: "Daarna officier zei: ok als god het wil we doen hem na onderzoek vrij. Officier zei ok de documenten zijn inderdaad origineel. Maar hij moest ondervraagd worden. [...] Toen hij zag mijn documenten alles was ok. Het was in orde. Er was niets mis. Hij zei ok maar je moet niet naar moskee gaan. Ik zei zelf maar ik ga niet vaak. Ik bid meestal thuis. [...]" (CGVS 1 p. 26)

Ook aangaande het moment waarop de inlichtingendiensten uw documenten ter beschikking hadden legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij uw eerste interviews zei u dat de documenten na drie dagen in het bezit van de inlichtingendienst kwam (CGVS 1 p. 26). Bovendien verklaarde u: "Toen mijn documenten kwamen daar. Hij ondervroeg me niet op de dag zelf. Hij laat me daar. In de gevangenis en later ondervroeg hij me." (CGVS 1 p. 27) Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat de documenten de vierde dag van uw gevangenschap werden afgeleverd aan de interne onderzoeksdienst (CGVS 2 p. 27). Gedurende uw derde interview had u er evenwel geen idee van wanneer de documenten ter plekke waren. U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waarin u verklaarde dat de documenten na drie dagen ter plekke waren. U herhaalde vervolgens dat u niets wist over uw documenten gedurende uw eerste arrestatie en u betwistte uw eerder gedane verklaringen (CGVS 3 p. 22-23). De veranderlijke verklaringen die u aflegde wijzen verder op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Ook aangaande de periode waarin u werd vastgehouden legde u onlogische verklaringen af die uw ongeloofwaardigheid ter zake verder bevestigen. In uw eerste twee interview gaf u aan dat u er geen idee van had wanneer precies u werd gearresteerd. U wist enkel dat de arrestatie midden oktober 2014 plaatsvond (CGVS 1 p. 25 en CGVS 2 p. 24-25). Wanneer wordt ingegaan op uw arrestatie en er gevraagd wordt wanneer binnen die periode u ondervraagd werd geeft u aan dat u ongeveer de zeventiende en misschien de negentiende werd ondervraagd (CGVS 2 p.28). Waar dergelijke verklaringen op zich niet problematisch hoeven te zijn geeft u in uw derde interview evenwel aan dat u er zeker van bent dat uw tweede ondervraging plaatsvond op 19 oktober (CGVS 3 p. 11). Aangezien u meermaals aangaf dat u op de derde en vijfde dag van uw gevangenschap ondervraagd werd is het niet langer logisch dat u wel zeker bent over wanneer de tweede ondervraging plaatsvond, terwijl u niet kan zeggen wanneer u werd gevangen genomen (CGVS 2 p. 28 en CGVS 3 p. 11).

Gezien de weinig doorleefde en divergerende verklaringen die u aflegde aangaande uw eerste arrestatie kan er geen geloof worden gehecht aan deze passage en wordt ook uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd. Bijgevolg kan ook weinig geloof worden gehecht aan de tweede arrestatie die zou hebben plaatsgevonden op basis van dezelfde beschuldigingen die geuit werden door een anonieme bron. Bovendien verklaarde u bij het CGVS letterlijk dat u de tweede keer werd gearresteerd om dat een instantie die in Samawah verantwoordelijk was voor orde zaken op de hoogte raakte van uw eerste week gevangenis (CGVS 2 p. 29). Daarnaast legt u geen enkel document voor dat één van deze arrestaties zou kunnen staven. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw tweede arrestatie gepaard ging met een schriftelijke oproep die ook uw overste te zien kreeg (CGVS 1 p. 24-25). U beschikte ook over de mogelijkheden om documenten in uw bezit te krijgen aangezien de beschuldigingsbrief, die informatie met beperkte verspreiding bevatte, door een bevriende politieagent van uw kantoor naar u werd doorgestuurd.

Tenslotte moet nog worden opgemerkt dat wanneer u gewezen wordt op uw jarenlange dienst bij de politie en het contrast hiervan met de plotse, dubbele arrestatie in 2014 u er geen idee van heeft wie u valselyk zou beschuldigen. U denkt aan uw schoonvader of een collega. Evenwel, wanneer zij u - om wat voor reden ook - willen laten oppakken op basis van valse beschuldigingen, is het opmerkelijk dat zij in de beschuldigingen een verkeerde wijk zouden opgeven. De beschuldigingsbrief meldt immers dat u in de wijk Ur woonde terwijl u reeds sinds 2004 in de naburige doch duidelijk aparte Arido-wijk woonde.

De verschillende bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege

trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U haalt enkel aan dat er een document met valse beschuldigingen ter beschikking werd gesteld van de Iraakse veiligheidsdiensten. Uw verklaringen aangaande de hiermee verbonden arrestaties waren evenwel niet geloofwaardig. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Aangaande uw profiel als politieagent, dient vooreerst opgemerkt dat UNHCR in zijn "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van 31 mei 2012 stelt dat: "UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion." Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch dient opgemerkt te worden dat u niet aantoonbaar en dat uit de beschikbare informatie evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat u, louter ingevolge het gegeven dat u politieagent bent, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. U kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie teneinde aan te tonen dat u op heden en bij een terugkeer naar Irak zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge uw (voormalige) werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient u in concreto aan te tonen. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als agent verbonden incidenten aangehaald. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de jaren voor uw komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van uw werkzaamheden als politieagent. Dat u bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van uw werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

Tenslotte haalde u in uw derde interview aan dat uw broer geïsoleerd werd door mensen in burger, mogelijks leden van de militie Assa'ib Ahl al-Haq. Ze zouden hem gevraagd hebben heilige plaatsen te bezoeken, en te helpen met het opstellen van tenten om mensen te ontvangen en te bedienen (CGVS 2 p. 21). Uw broer vroeg bedenktijd en een week later trok uw familie door de benadering van uw broer naar Bagdad, waar ze op dit moment nog steeds verblijven (CGVS 2 p. 21). Er moet worden benadrukt dat u eigenlijk niet weet of de personen die uw broer benaderden militieleden of gewone burgers waren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de benadering weinig meer om het lijf had dan een verzoek om deel te nemen aan sjiitische aangelegenheden. In elk geval kan niet besloten worden dat uw broer werd bedreigd. In die zin is het merkwaardig dat uw voltallige gezin omwille van deze benadering definitief hun woning en regio van herkomst zouden achterlaten. Dit is des te meer opmerkelijk omdat u eerder in hetzelfde interview het volgende antwoordde op de vraag waarom uw familie precies verhuisde: "Die situatie is zo gekomen. Ik weet niet waarom. Er was waarschijnlijk druk op hen en aangezien ik weg was realiseerden ze zich misschien meer het gevaar." (CGVS 2 p. 7) Ook wanneer in het eerste interview bij het CGVS gevraagd werd naar de beweegredenen voor de verhuis van uw familieleden vermeldde u niet dat uw broer werd benaderd door Assa'ib Ahl al-Haq of iemand anders om deel te nemen aan sjiitische feesten/evenementen (CGVS 1 p. 8). Wanneer expliciet gevraagd wordt naar de redenen voor het vertrek van uw familie uit hun herkomstregio kan verwacht worden dat u ook meteen de bovenstaande passage zou vermelden hebben. Dat u dit naliet wijst er evenwel op dat aan uw latere verklaringen ter zake geen geloof kan gehecht worden.

Behalve dat u en uw broer op straat werd uitgemaakt voor 'wahabi' haalde u geen noemenswaardige incidenten of vervolgingsfeiten aan die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Hoewel mondelinge verwijten ten aanzien van u en uw familie ongepast en zonder twijfel pijnlijk zijn, houdt dit op zich geen vervolging in die voldoet aan de criteria van de Conventie in.

U vermeldde voorts nog dat tijdens de Ashura zwarte vlaggen op jullie woning werden aangebracht (CGVS 1 p. 8). Uit uw verdere verklaringen blijkt evenwel dat deze vlaggen op alle huizen werden aangebracht, ook op deze van andere soennieten uit uw regio (CGVS 2 p. 23). Opnieuw dient hier te worden opgemerkt dat deze feiten niet van die aard zijn dat ze wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde of dat van uw familieleden.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. Uit

de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies. In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies

niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag indiende vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

U diende uw identiteitskaart (o), uw nationaliteitsbewijs (o), uw woonstkaart (o), uw huwelijksakte (k), de geboorteakte van uw dochter A. (k), de identiteitskaart van uw dochter R. (k) en de overlijdensakte van uw vader (k) in. deze documenten geven een goede indicatie van uw herkomst en familiesamenstelling. Het CGVS trekt deze gegevens niet in twijfel. Evenwel moet hierbij opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u geen enkel document in het kader van uw scheiding of de diverse klachten die tegen u werden ingediend kon voorleggen. U gaf aan dat u geen van de documenten die u in dit kader had bewaarde (CGVS 1 p. 17).

Daarnaast diende u twee werkbades, aanwervingsdocumenten, algemene werkgerelateerde documenten en een foto van uzelf op het werk in. Deze documenten tonen effectief uw beroep aan, wat door het CGVS niet wordt betwist.

Tenslotte legde u een document voor met de valse beschuldigingen die zouden geleid hebben tot uw arrestatie en een dossier dat in het kader van uw ongewettigde aanwezigheid werd opgesteld. Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat dergelijke documenten makkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen waardoor de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook zeer relatief is. Om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, dienen ze dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert drie middelen aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL

SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULPIGHE1DSBEG1NSEL

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

VERBOD VAN WILLEKEUR

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming. Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

In casu dient vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wij- ten zijn aan de verzoekende partijen zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu werd de asielaanvraag van verzoeker gesteund op tal van zwaarwegende motieven die het voor hen onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst.

Dat verzoeker heeft verwezen naar de problemen die hij heeft ondervonden, enerzijds op basis van sektarische gronden, en anderzijds op basis van arrestaties die gebaseerd zijn op valse beschuldigingen.

Dat in de bestreden beslissing geargumenteed wordt dat er sprake is van tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker doch er onmiddellijk dient gesteld te worden dat verzoeker die hiermee geconfronteerd werd heeft gesteld dat deze te wijten zijn aan verkeerde, ondermaatse vertaling.

Dat er anderzijds dient vastgesteld dat er sprake is van een al te enge en hierdoor verkeerde interpretatie van de verklaringen van verzoeker.

Er ontstond destijds een probleem met de schoonvader van verzoeker en dit wegens de deelname van de vrouw van verzoeker aan een processie te Housseiniya.

In zijn eerste verklaring voor DVZ heeft verzoeker gesteld dat er discussie was ivm. de deelname van zijn vrouw aan deze processie. Er is hierbij verkeerdelijk vertaald geweest alsof verzoeker een discussie hieromtrent heeft gehad met zijn vrouw, het was geen discussie met zijn vrouw, wel over zijn vrouw.

Het feit dat het één en ander verkeerd werd vertaald, kan geenszins in de schoenen van verzoeker geschoven worden, doch is enkel en alleen te wijten aan de tolk in kwestie.

Idem met de klacht die door diens schoonvader is ingediend geworden tegen verzoeker, en dit op basis van een beweerdelijke ontvoering van diens dochter. Er werd in de verklaringen voor DVZ eens te meer geen goede vertaling opgenomen van de ver-klaringen van verzoeker.

Door de vermelde problemen heeft de schoonvader diens dochter definitief bij verzoeker weggehaald en enkele maanden later is hij ook officieel gescheiden van zijn echtgenote.

De verschillende verklaringen van verzoeker spreken elkaar niet flagrant tegen, maar zijn eerder aanvullend ten opzichte van elkaar.

De schoonvader van verzoeker heeft hem ervan beschuldigd een aanhanger van het wahabisme te zijn, heeft hem verschillende malen openlijk beschuldigd en verzoeker kende hoe langer hoe meer ernstige problemen door deze aanhoudende beschuldigingen.

Het feit dat er twee en een half jaar geen zware problemen waren, kan niet beletten dat het duidelijk is dat er een zeer ernstige dreiging op zeer ernstige problemen was ontstaan in deze periode, dreiging die steeds imminenter en grimmiger werd.

De schoonvader van verzoeker heeft er steeds over gewaakt dat verzoeker diens dochters slechts in beperkte mate kon zien, waarbij hij weigerde dat verzoeker de kinderen alleen zou ontmoeten, of nog zij bij hem zouden verblijven, en er actief aan meewerkte dat deze contacten slechts konden plaatsvinden in een Centrum voor Kinderzorg.

De enige reden waarom hij meewerkte aan een dergelijke regeling is omdat hij terzelfdertijd op deze manier ervoor zorgde dat verzoeker zijn kinderen niet meer kon zien, waar verzoeker nochtans vragende partij voor was doch tevergeefs.

Het was evenwel duidelijk dat dit slechts een voorlopige regeling betrof, en de ogenschijnlijke medewerking van de schoonvader met de contactregeling der kinderen, had als enkel doel ervoor te zorgen dat de kinderen niet bij verzoeker alleen konden verblijven, zelfs niet kortstondig, en dat na een korte periode alle contacten zouden worden verbroken en hij zowel diens dochter als de kinderen van verzoeker zou kunnen weghouden.

Er is sprake van een gradueel verslechterende toestand, waarbij het steeds gevaarlijker werd voor verzoeker die uiteindelijk zelfs niet meer alleen durfde te zijn met de schoonvader en tevergeefs met steeds meer mensen naar hem toeging opdat deze nog hun invloed zouden uitoenen doch zonder succes.

Het is niet omdat verzoeker met tal van mensen getracht heeft om zijn schoonvader op andere gedachten te brengen, dat hij geen gevaar liep of zou lopen, wel integendeel, er was werkelijk een gevaarlijke toestand aan de orde reden waarom verzoeker met derden erbij zijn schoonvader trachtte te overtuigen.

Het feit dat er sprake is van zeer slechte vertalingen blijkt ook duidelijk uit het feit alsof er tegenstrijdige verklaringen zouden zijn afgelegd door verzoeker betreffende de contacten met diens kinderen. Het moge evenwel duidelijk zijn dat verzoeker dienaangaande geen enkel belang heeft om hieromtrent onwaarheden te verklaren, en de enige logische verklaring een gebrekkige vertaling betreft.

Daarnaast is er sprake arrestaties in oktober en november 2014.

In de bestreden beslissing worden de verklaringen van verzoeker betreffende de twee arrestaties zomaar dooreengehaspeld en wordt vervolgens gewaagd alsof deze tegenstrijdig zouden zijn.

Dat verzoeker dit op een bepaald ogenblik ook expliciet gesteld heeft, met name dat de passage die werd voorgelezen en beweerdelijk betrekking had op de eerste arrestatie in werkelijkheid betrekking had op de tweede arrestatie.

Er werd dienaangaande uiteengezet dat de fout bij de tolk zat desgevallend, maar dit werd klaarblijkelijk niet aanvaard en telkens opnieuw werden deze vertaalproblemen ten nadele van verzoeker ingeroepen alsof ze aan hemzelf te wijten zouden zijn en alsof hij tegenstrijdige verklaringen zou afleggen, terwijl de werkelijkheid erin bestond dat de vertalingen totaal kaduuk waren.

Het is correct dat verzoeker zowel bij aanvang als bij het einde van het gehoor geen opmerkingen aanvankelijk heeft gemaakt over de tolk, dit is pas gebeurd op het moment dat deze fouten zich maar bleven opstapelen en verzoeker tot vervelens toe herhaald heeft dat er sprake was van foutieve vertalingen, maar dit werd dan niet meer aanvaard klaarblijkelijk.

Verzoeker was aanvankelijk niet op de hoogte van hoe zijn woorden vertaald werden maar toen het één en ander duidelijk werd, heeft hij onmiddellijk hieromtrent opmerkingen gemaakt.

Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke hetgeen verklaard wat hij zich nog herinnerde, en wanneer hij bepaalde zaken niet (meer) wist, heeft hij dit zo verklaard. Dit kan hem niet ten kwade geduid worden.

Er dient in dit verband ook opgemerkt dat verzoeker totaal getraumatiseerd is door de feitelijkheden en alle problemen, en hij daarom nu eens wel dan weer niet bepaalde feiten heeft herinnerd.

Het feit dat er hier sprake is van een totaal overdreven strikte interpretatie der verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk uit het feit dat verzoeker herhaaldelijk verklaard heeft dat hij de 17de en de 19de ondervraagd is geworden. Wanneer hij dan gevraagd werd wanneer hij gevangen genomen werd, verklaarde hij dat hij dit niet meer wist, wat dan niet wordt aanvaard aangezien hij eerder had verklaard de derde en de vijfde dag van zijn gevangenschap ondervraagd geweest te zijn.

Het geheugen van verzoeker laat hem echter nu en dan in de steek, hetwelk hem niet kan ten kwade geduid worden, en hetgeen ook volkomen normaal is na een dergelijke traumatische ervaring, en waarbij er niet zomaar kan van uitgegaan worden dat verzoeker de waarheid niet zou spreken omdat hij bepaalde zaken niet meer kan herinneren.

Door verzoeker kon aanvankelijk geen bewijs voorgelegd worden betreffende diens tweede arrestatie, maar ondertussen kan hij een dergelijk bewijs wel voorleggen en vraagt hij om dit document alsnog in de debatten te mogen brengen en er ten voile rekening mee te houden.

Ook de overige beweringen van de kant van het CGVS op basis van dewelke deze opwerpt alsof er geen sprake zou zijn van aannemelijke verklaringen, dienen verworpen te worden en hebben geen de minste juridische waarde.

In casu is er manifeste schending aan de orde van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt dan ook gevraagd de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek.

Zoniet wordt gevraagd dat de RW zelf de nodige informatie op te vragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot

terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RW toekomt diens verplichtingen terzake na te komen.

Dat anderzijds verzoeker meent dat zijn rechten geschonden zijn in de mate waarin door RW zou beslist worden dat deze informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door het CGVS is opgevraagd en onderzocht geworden.

Dat gelet op hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat het CGVS zich in haar afwijzende beslissing gebaseerd heeft op een al te eenzijdige en verkeerde interpretatie van de voorliggende problematiek en zodoende de volledige beslissing vernietigd dient te worden.

TWEEDE MIDDEL

SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag van verzoeker grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar andere beslissingen;

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeiende uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In IRAK komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen (zie hoger).

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten eerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen.

ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

DERDE MIDDEL:

SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden.

Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit IRAK, die er geenszins op verbeterd is.

Minstens is het zo dat deze situatie in IRAK in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land worden teruggestuurd waar een manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt temeer de problemen van verzoeker in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente landeninfo.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn en zo ondermeer de verklaringen van verzoeker inzake de actuele problemen in het land van herkomst.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico. ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.

Dat bij uitvoering van de bestreden beslissing er een zeer ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ontstaan, reden waarom gevraagd wordt tevens de schorsing uit te spreken van de beslissing."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker kopies van oproepingsdocumenten toe. Naar aanleiding van de terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een arrest van de familierechtbank van 16 augustus 2012 waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken evenals een vonnis van de rechtbank van binnenlandse veiligheid van 2 april 2017 waarbij verzoeker wordt veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf wegens ongewettigde afwezigheid als politieman.

De verwerende partij legt een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd, de "COI Focus, IRAK. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" d.d. 28 februari 2018 (update) en de "COI Focus Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van

State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Het CGVS oordeelde dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i.) Verzoeker maakte enerzijds melding van sektarisch geladen problemen met zijn schoonvader, daarnaast haalde hij twee arrestaties aan die werden uitgevoerd op basis van valse beschuldigingen;

1. Omtrent de problemen met zijn schoonvader legde verzoeker strijdige verklaringen af. Hij haalde een zeer concreet startpunt van de problemen aan: in april 2012 ontstond er een discussie over de deelname van zijn vrouw aan een processie te Housseiniya. Bij de DVZ verklaarde hij daarover: *"Ik wou niet dat mijn echtgenote deelnam aan de processie aangezien ik een soenniet ben. Er ontstond een stevige discussie tussen mijzelf en mijn echtgenote."* (DVZ vragenlijst 3.5.). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat er nooit een discussie plaatsvond tussen hem en zijn echtgenote; zij wilde zelf niet deelnemen aan de processie en er ontstond een discussie tussen verzoeker en zijn schoonvader (CGVS 1 p. 30). Op de vraag of hij daarnaast ook een discussie had met zijn echtgenote, antwoordde hij: *"Nee we hadden geen discussies daarover. Zij wou zelf niet. Hij dwong haar."*

Verzoeker bevestigde daarna nog tweemaal uitdrukkelijk dat er nooit een discussie was tussen hemzelf en zijn echtgenote (CGVS 1 p. 31). Geconfronteerd met zijn verklaringen bij de DVZ ontkende hij enkel dat hij een discussie met zijn vrouw had en stelde dat de tolk bij de DVZ misschien verkeerd vertaalde (CGVS 1 p. 33). Dit is echter geen toereikende uitleg voor de incoherentie tussen zijn verklaringen. Verzoekers verklaringen werden hem in het Arabisch voorgelezen en hij plaatste er zijn handtekening onder voor akkoord. Bij aanvang van het CGVS-gehoor verklaarde hij ook dat het interview bij de DVZ goed en correct verliep en maakte hij, hiertoe de kans geboden, geen opmerkingen over de bovenstaande DVZ-verklaringen (CGVS 1 p. 2-3).

2. Verzoekers schoonvader nam naar aanleiding van de discussie zijn dochter definitief bij hem weg en diende hij via zijn dochter een klacht in. Bij de DVZ verklaarde hij daarover het volgende: *"Mijn schoonvader diende klacht in tegen mij. Ik zou zagezegd deel uitmaken van een terroristische beweging. In werkelijkheid had het alles te maken met geloofsovertuiging."* (DVZ vragenlijst 3.5.).

Bij het CGVS vermeldt hij opnieuw een klacht die tegen hem werd ingediend door zijn schoonvader. Hij haalt hierbij echter volledige andere feiten aan: *"En hij heeft mijn vrouw mee naar politiekantoor waar hij klacht indiende tegen mij. Om te zeggen dat ik mijn dochter ontvoerde. Dat was de klacht."* (CGVS 1 p. 31). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring verklaart hij opnieuw dat de tolk het verkeerd verstond (CGVS 1 p. 33). Ook hier beperkt verzoeker zich tot een loutere ontkenning van zijn eerdere verklaringen.

Deze incoherente verklaringen raken de kern van het relaas en handelen over het concrete startpunt van verzoekers problemen met zijn schoonvader. Verzoeker verklaarde dat hij nooit eerder met zijn schoonvader een gelijkaardige ruzie had (CGVS 1 p. 32). Deze discussie leidde er toe dat zijn schoonvader zijn echtgenote definitief bij hem weghaalde en dat hij enkele maanden later ook officieel diende te scheiden van zijn echtgenote. Indien de feiten zich daadwerkelijk op deze manier hebben afgespeeld met de repercussies die hij aanhaalt, is het weinig aannemelijk dat hij over deze concrete feiten dergelijke tegenstrijdige verklaringen zou afleggen.

3. Ook over de oorzaak van de problemen legde verzoeker weinig logische verklaringen af. Hij verklaart dat zijn schoonvader in voorgaande jaren weliswaar niet tevreden was met de afwezigheid van zijn dochter op de sjiitische processies, maar dat hij dit zonder veel problemen liet gebeuren (CGVS 1 p. 32). Dat het probleem in 2012 escaleerde, lag volgens verzoeker aan de broers van zijn schoonvader. Bij het CGVS uitte hij het vermoeden dat zij zijn schoonvader onder druk zetten om

problemen met hem te zoeken omdat hij soenniet is (CGVS 1 p. 32). Nochtans verklaarde hij bij de DVZ: *“Mijn schoonvader en diens nonkels dwongen me tevens om te scheiden van mijn vrouw. Ze dachten tot op het moment van de ruzie dat ik ook een sjiïet was.”* (DVZ vragenlijst 3.5.). Het CGVS acht het weinig waarschijnlijk dat verzoeker op religieuze strekking niet gekend was bij zijn schoonfamilie (die sterk op tradities gesteld was). Bovendien is het niet aannemelijk dat zij verzoekers schoonvader onder druk zouden zetten wegens een soennitische achtergrond indien zij daarvoor niet op de hoogte waren van die soennitische achtergrond.

4. Verzoeker verklaarde dat zijn schoonvader hem er geregeld openlijk van beschuldigde een aanhanger van het wahabisme te zijn, maar uit zijn verklaringen blijkt enkel dat hij deze informatie via derden verkreeg en nergens blijkt dat hij omwille van deze vermeende beschuldigingen concrete problemen zou gekend hebben (CGVS 1 p. 34-35).
5. Verzoeker woonde nog twee en een half jaar in dezelfde wijk als zijn schoonfamilie en kende in die periode geen geloofwaardige problemen. Ook blijkt nergens uit dat hij in de toekomst problemen kan krijgen door toedoen van zijn schoonvader.
6. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat zijn schoonvader na de scheiding meewerkte aan de instandhouding van het contact tussen verzoeker en zijn dochters. Zijn schoonvader bracht één tot twee keer per maand verzoekers dochters naar een centrum voor kinderopvang waar hij hen kon ontmoeten (CGVS 1 p. 12-13). Bij een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan betwijfeld worden dat dergelijke ontmoetingen nog zouden plaatsgevonden hebben.
7. Ook blijkt dat verzoeker zelf nog toenadering zocht tot zijn schoonvader. In 2013 en 2014 wilde hij invloed uitoefenen op zijn schoonvader door naar hem toe te gaan met burens, verwanten en bekende mensen (CGVS 1 p. 13). Hoewel deze initiatieven geen succes hadden, vormen ze een bijkomende indicatie dat verzoeker ten aanzien van zijn schoonfamilie geen gegronde vrees koesterde of een reëel risico op ernstige schade liep.
8. Bij zijn eerste CGVS-interview verklaarde verzoeker dat hij zijn dochters maandelijks zag tot aan zijn vertrek uit Irak. Hij verklaarde dat hij zijn dochters de laatste keer zag begin december 2014, de maand van zijn vertrek uit Irak (CGVS 1 p. 13). Bij het tweede CGVS-interview gaf hij echter aan dat hij zijn dochters ergens in 2013 voor de laatste keer zag (CGVS 2 p. 34). Geconfronteerd met zijn verklaringen uit het eerste interview hield hij vast aan de verklaring dat hij zijn dochters eind 2013 voor de laatste keer zag (CGVS 2 p. 35). Deze discrepantie is te ruim om als aannemelijk te beschouwen. Aangaande het laatste persoonlijke contact met zijn dochters kan meer precisie en coherentie verwacht worden, zeker gelet op zijn aanvankelijke verklaring dat het laatste contact plaatsvond in de laatste maand dat hij in Irak was. Dit doet verder afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid aangezien de contacten met zijn dochters of de verhindering daarvan niet los kunnen gezien worden van de problemen met zijn schoonvader.

(ii.) Ook over de arrestaties in oktober en november 2014, slaagde hij er niet in zijn verklaringen aannemelijk te maken:

1. Verzoeker verklaarde dat hij in oktober 2014 een week lang gevangen gehouden werd bij de Iraakse inlichtingendiensten. Hij werd er twee keer ondervraagd en werd bij de eerste ondervraging in het gezicht geslagen. Hij werd vrijgelaten toen uit zijn paspoort bleek dat hij het land niet had verlaten en doordat een takenlijst verzoekers aanwezigheid op zijn werkpost bevestigde. Uit de initiële verklaringen bleek dat hij zijn documenten te zien kreeg tijdens zijn gevangenschap. Verzoeker verklaarde: *“Tijdens de ondervraging werd ik geblinddoekt. En ik was nog militair. Aanwezig met mijn werk. Ze hebben me geslaan. Maar ik spreek niet over martelingen of zo. Gewoon op mijn gezicht. Tot toen mijn familie mijn persoonlijke documenten zocht. Mijn paspoort. En ook mijn bewijs dat ik niet buiten Irak was. Mijn takenlijst kon dat tonen. Er stond geen stempel of zo op reispaspoort. Dus ik gaf het aan de onderzoeksofficier. Ik zei hier is de reispaspoort. Er is geen stempel. In of uit. En hier is de takenlijst. Ik was aanwezig in Irak. Het zijn allemaal leugens. [...]”* (CGVS 1 p. 22).

Tijdens het laatste CGVS-interview verklaarde hij niet te weten wanneer de documenten in het bezit kwamen van de instantie die hem gevangen hield (CGVS 3 p. 13). Hij verklaarde daarentegen dat hij bij de eerste arrestatie zijn documenten niet te zien kreeg en dat de ondervragers nooit gezegd hebben dat ze de documenten in hun bezit hadden (CGVS 3 p. 21). Verzoekers initiële verklaringen

werden hem vervolgens voorgelezen en hij verklaarde dat de voorgelezen passage handelde over de tweede arrestatie (CGVS 3 p. 22). Deze verklaring gaat evenwel niet op aangezien hij meteen na de bovenstaande passage zijn vrij relaas verderzette met de woorden: *“In november hetzelfde herhaalde zich. Maar niet in Nasiriya maar in Samawah. [...]”* (CGVS 1 p. 22). Aldus staat vast dat hij wel degelijk sprak over de eerste arrestatie. Hiermee geconfronteerd gaf verzoeker aan dat de fout bij de tolk moet gelegen hebben (CGVS 3 p. 22). Deze uitleg is niet toereikend. Hij gaf op geen enkel moment problemen met de tolk aan, ook niet wanneer daar expliciet naar werd gevraagd bij aanvang en op het einde van het interview (CGVS 1 p. 2 en 38). Bovendien blijkt ook uit andere verklaringen uit het eerste interview dat hij wist dat de documenten in het bezit waren van zijn belagers: *“Daarna officier zei: ok als god het wil we doen hem na onderzoek vrij. Officier zei ok de documenten zijn inderdaad origineel. Maar hij moest ondervraagd worden. [...] Toen hij zag mijn documenten alles was ok. Het was in orde. Er was niets mis. Hij zei ok maar je moet niet naar moskee gaan. Ik zei zelf maar ik ga niet vaak. Ik bid meestal thuis. [...]”* (CGVS 1 p. 26).

2. Over het ogenblik waarop de inlichtingendiensten zijn documenten ter beschikking hadden, legde hij tegenstrijdige verklaringen af. In het eerste interview verklaarde verzoeker dat de documenten na drie dagen in het bezit van de inlichtingendienst kwamen (CGVS 1 p. 26). Hij verklaarde ook: *“Toen mijn documenten kwamen daar. Hij ondervroeg me niet op de dag zelf. Hij laat me daar. In de gevangenis en later ondervroeg hij me.”* (CGVS 1 p. 27).

Tijdens het tweede interview verklaarde hij dat de documenten de vierde dag van zijn gevangenschap werden afgeleverd aan de interne onderzoeksdienst (CGVS 2 p. 27). Tijdens het derde interview had hij echter geen idee wanneer de documenten toekwamen. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen herhaalde hij dat hij niets wist over documenten gedurende de eerste arrestatie en betwiste hij zijn eerdere verklaringen (CGVS 3 p. 22-23).

Ook over de periode waarin hij werd vastgehouden legde hij onlogische verklaringen af. In het eerste en het tweede interview verklaarde hij geen idee te hebben wanneer hij precies werd gearresteerd. Hij wist enkel dat de arrestatie midden oktober 2014 plaatsvond (CGVS 1 p. 25 en CGVS 2 p. 24-25). Nader ondervraagd over het precieze ogenblik waarop hij werd ondervraagd, verklaart hij dat dit ongeveer de zeventiende en misschien de negentiende was (CGVS 2 p.28). In het derde interview verklaarde hij er zeker van te zijn dat de tweede ondervraging plaatsvond op 19 oktober (CGVS 3 p. 11). Aangezien hij meermaals aangaf dat hij op de derde en vijfde dag van zijn gevangenschap ondervraagd werd, is het niet langer logisch dat hij wel zeker is over het tijdstip van de ondervraging, terwijl hij niet wist wanneer hij werd gevangen genomen (CGVS 2 p. 28 en CGVS 3 p. 11).

3. Gelet op de weinig doorleefde en divergerende verklaringen over zijn eerste arrestatie kan er geen geloof worden gehecht aan deze episode en wordt ook verzoekers algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd. Er wordt bijgevolg ook weinig geloof gehecht aan de tweede arrestatie die zou hebben plaatsgevonden op basis van dezelfde beschuldigingen door een anonieme bron. Verzoeker verklaarde bovendien dat de tweede arrestatie plaatsvond omdat een instantie die in Samawah verantwoordelijk was voor orde zaken op de hoogte raakte van zijn eerste week gevangenis (CGVS 2 p. 29). Verzoeker legt ook geen enkel document voor dat één van deze arrestaties kan staven. Uit zijn verklaringen blijkt nochtans dat de tweede arrestatie gepaard ging met een schriftelijke oproep die ook zijn overste te zien kreeg (CGVS 1 p. 24-25). Hij beschikte over de mogelijkheden om documenten in zijn bezit te krijgen aangezien de beschuldigingsbrief, die informatie met beperkte verspreiding bevatte, door een bevriende politieagent van zijn kantoor naar verzoeker werd doorgestuurd.
4. Verder blijkt dat ondanks zijn jarenlange dienst bij de politie en het contrast hiervan met de plotse, dubbele arrestatie in 2014, verzoeker er geen idee van heeft wie hem vals zou beschuldigen. Hij denkt aan zijn schoonvader of een collega. Het is opmerkelijk dat zij in de beschuldigingen een verkeerde wijk zouden opgeven. De beschuldigingsbrief meldt immers dat verzoeker in de wijk Ur woonde terwijl hij reeds sinds 2004 in de Arido-wijk woonde.

(iii.) Wat betreft verzoekers vrees om bij een terugkeer naar Irak wegens ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden, blijkt uit de *Internal Security Forces Penal Code* die in februari 2008 in voege trad, dat er voor ongewettigde afwezigheid wordt voorzien in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere

overtredingen. Uit dezelfde informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Uit de informatie blijkt ook dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is ook een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

(iv.) Over zijn profiel als politieagent, blijkt uit de “*UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*” van 31 mei 2012 dat: “*UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.*” Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* diende aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk.

Uit informatie blijkt weliswaar dat leden van veiligheidsdiensten in Irak een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van doelgericht geweld, doch verzoeker toont dit niet aan niet van uit de beschikbare informatie blijkt evenmin dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter omwille van zijn behoren tot de politie, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Een loutere verwijzing naar algemene informatie is dan ook niet van aard aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Irak dreigt te worden geïsoleerd ingevolge zijn vroegere werkzaamheden als politieagent. Dit risico dient verzoeker *in concreto* aan te tonen.

Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar België geïsoleerd of vervolgd werd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent. Dat hij bij een terugkeer naar Irak plots wel zou geïsoleerd worden omwille van zijn werk als politieagent is dan ook niet aannemelijk.

(v.) In het derde interview verklaarde verzoeker dat zijn broer geïsoleerd werd door mensen in burger, mogelijks leden van de militie Assa'ib Ahl al-Haq. Ze vroegen hem heilige plaatsen te bezoeken, en te helpen met het opstellen van tenten om mensen te ontvangen en te bedienen (CGVS 2 p. 21). Zijn broer vroeg bedenktijd en een week later trok zijn familie door de benadering van zijn broer naar Bagdad, waar ze nog steeds verblijven (CGVS 2 p. 21). Verzoeker weet niet of de personen die zijn broer benaderden militieleden of gewone burgers waren. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de benadering weinig meer was dan een verzoek om deel te nemen aan sjiitische aangelegenheden. In elk geval kan niet besloten worden dat zijn broer werd bedreigd. Het is aldus merkwaardig dat het voltallige gezin omwille van deze benadering definitief hun woning en regio van herkomst zouden achterlaten. Ook in het eerste interview bij het CGVS vermeldde verzoeker niet dat zijn broer werd benaderd door Assa'ib Ahl al-Haq of iemand anders om deel te nemen aan sjiitische feesten/evenementen (CGVS 1 p. 8).

(vi.) Behalve dat hij en zijn broer op straat werden uitgemaakt voor ‘wahabi’ haalde verzoeker geen noemenswaardige incidenten of vervolgingsfeiten aan die zouden wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd. Hoewel mondelinge verwijten ten aanzien van verzoeker en zijn familie ongepast en zonder twijfel pijnlijk zijn, houdt dit op zich geen vervolging in die voldoet aan de criteria van de Conventie.

(vii.) Wat betreft het feit dat tijdens de Ashura zwarte vlaggen op hun woning werden aangebracht (CGVS 1 p. 8), blijkt uit verzoekers verdere verklaringen dat deze vlaggen op alle huizen werden aangebracht, ook op deze van andere soennieten uit de regio (CGVS 2 p. 23). Deze feiten zijn niet van die aard zijn dat ze wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

b. Beoordeling

Verzoeker voert *in concreto* aan dat, wat betreft de vraag of hij een zware discussie had met zijn vrouw, dit motief steunt op een verkeerde vertaling. Hij zou enkel hebben verklaard dat er een discussie was “over” zijn vrouw. Ook over de klacht die door zijn schoonvader werd ingediend, voert verzoeker aan dat dit motief steunt op een slechte vertaling.

Uit verzoekers verklaring voor de DVZ blijkt dat hij verklaarde: *“Mijn schoonvader diende klacht in tegen mij. Ik zou zogezegd deel uitmaken van een terroristische beweging. In werkelijkheid had het alles te maken met geloofsovertuiging.”* (DVZ vragenlijst 3.5.).

Bij het CGVS vermeldde hij ook dat er klacht tegen hem werd ingediend door zijn schoonvader. Hij verklaarde hierover echter: *“En hij heeft mijn vrouw mee naar politiekantoor waar hij klacht indiende tegen mij. Om te zeggen dat ik mijn dochter ontvoerde. Dat was de klacht.”* (CGVS 1 p. 31). Aldus blijkt inderdaad dat de tenlastelegging niet gelijklopend is. De loutere bewering dat er *“geen goede vertaling”* was, is niet van aard deze vaststellingen te weerleggen. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring verklaarde verzoeker dat de tolk het verkeerd verstond (CGVS 1 p. 33). Ook nu beperkt verzoeker zich tot een loutere ontkenning van zijn eerdere verklaringen.

Daar waar het motief met betrekking tot de ruzie met of over zijn vrouw steunt op de beknopte verklaringen voor de DVZ en aldus nog aanleiding kan geven tot twijfel wanneer de overige elementen voldoende samenhang vertonen, steunt de tegenstrijdigheid met betrekking tot de tenlasteleggingen door zijn schoonvader wel degelijk op uitdrukkelijke verklaringen die haast letterlijk werden neergepend in de gehoorverslagen.

De Raad ziet niet goed op welke wijze dergelijke expliciet uiteenlopende verklaringen kunnen verklaard worden door een beweerde vertaalfout. Verzoeker licht dit ook niet verder toe en beperkt zich aldus tot algemene beweringen.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat er gedurende twee en een half jaar geen ernstige problemen meer waren niet verhindert dat er wel degelijk zeer ernstige problemen waren, merkt de Raad op dat dit element wel degelijk in beschouwing kan worden genomen bij de beoordeling van de aangevoerde vervolgingsvrees. Verzoeker betwist niet dat hij nog gedurende twee en een half jaar tot aan zijn vertrek geen ernstige problemen meer had. Het gaat daarbij ook niet om een losstaand motief, maar dient te worden samen gelezen als een geheel met andere motieven van de weigeringsbeslissing. In elk geval betwist verzoeker niet dat van de gebeurtenissen uit 2012 tot aan zijn vertrek er geen zwaarwichtige incidenten meer plaatsvonden met betrekking tot zijn schoonvader. Er kan bij de beoordeling van dit element ook gewicht worden gehecht aan het feit dat verzoeker gedurende deze periode in dezelfde wijk bleef wonen en het aldus niet noodzakelijk achtte verder van zijn schoonvader te gaan wonen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn schoonvader enkel meewerkte met de contactregeling omdat hij er dan tezelfdertijd voor zorgde dat verzoeker zijn kinderen niet meer kon zien, acht de Raad het wel mogelijk dat de contacten met zijn schoonvader zeer slecht waren, evenwel wijst dit gegeven geenszins op een gegronde vrees ten aanzien van zijn schoonvader. Ook uit het feit dat verzoeker vruchteloos getracht heeft invloed uit te oefenen op zijn schoonvader, blijkt allerminst een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst opnieuw naar het feit dat er slechte vertalingen plaatsvonden, doch dit blijkt geenszins uit de lezing van de gehoorverslagen, waarin verzoeker uitdrukkelijk bevestigde de tolk goed te verstaan.

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motieven met betrekking tot de onlogische verklaringen over de aanleiding van de problemen met zijn schoonfamilie, het niet-concrete karakter van de beschuldigingen met betrekking tot het wahabisme, en de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de laatste keer dat hij zijn dochters zag, niet betwist.

Met betrekking tot de arrestaties in oktober en november 2014 voert verzoeker aan dat de passage die werd voorgelezen geen betrekking had op de eerste arrestatie, maar op de tweede arrestatie. Verzoeker duidt niet nader waarom dit motief te kort schiet. Verzoeker voert daarbij aan dat de fout bij de tolk lag. Ook hier beperkt hij zich tot loutere beweringen, zonder verdere duiding. Verzoeker betwist niet dat hij bij de aanvang als bij het einde van het gehoor geen opmerkingen maakte over de tolk, maar houdt voor dat door de opeenstapeling van fouten dit niet meer werd aanvaard.

Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt echter dat verzoeker telkenmale de kans kreeg opmerkingen te maken. Het is pas wanneer hij werd geconfronteerd met de incoherenties in zijn verklaringen dat hij telkens verwees naar vermeende fouten in de vertalingen. Verzoeker duidt evenwel niet op welke wijze deze vermeende taalfouten zijn verklaringen foutief hebben weergegeven en beperkt zich derhalve in feite tot *post factum* beweringen. Ook waar hij beweert getraumatiseerd te zijn, beperkt hij zich tot vage beweringen. Nergens uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker op enig ogenblik daadwerkelijk stelde moeilijkheden te hebben om te antwoorden of dat er communicatieproblemen zouden geweest zijn met

de tolk. Uit de hoger weergegeven motieven blijkt ook dat de tegenstrijdigheden steunen op expliciete verklaringen, zodat niet aannemelijk is dat dit louter zou liggen aan een “*slechte*” vertaling. Ook legt hij geen enkel gegeven neer waaruit kan worden afgeleid dat zijn cognitieve vermogens zouden zijn aangetast ten gevolge van trauma’s die hij in Irak zou hebben afgelopen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de wijze en het tijdstip waarop zijn paspoort in handen van zijn ondervragers terecht kwam, niet betwist.

Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens de procedure nog een bewijs van de arrestatie zal neerleggen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker een dergelijk stuk niet heeft voorgelegd. De Raad treedt dan ook het CGVS bij waar wordt vastgesteld dat hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn arrestaties, ondanks dat hij hiertoe de mogelijkheid had.

Met de algemene verwijzingen naar beweerde vertaalfouten, miscommunicatie en geheugenproblemen, weerlegt verzoeker geenszins de hierboven uiteengezette motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De Raad treedt deze motieven bij en neemt deze dan ook over.

In het tweede middel beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting zonder verdere concrete grieven.

Naar aanleiding van de terechtzitting legt verzoeker nieuwe stukken neer. Het arrest van de Hoge Gerechtsraad, familierechtbank te Nassiriyah, van 16 augustus 2012 houdt enkel in dat verzoeker van zijn echtgenote werd gescheiden, op verzoek van verzoeker zelf. De inhoud van dit stuk is niet van aard de door verzoeker ingeroepen vervolgingselementen te bevestigen en werpt aldus geen ander licht op de hierboven besproken motieven.

Met betrekking tot het vonnis van de rechtbank Binnenlandse Veiligheidsdienst van 2 april 2017, waaruit blijkt dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens afwezigheid op zijn werk als politieagent, merkt de Raad op dat met de vermeldingen op dit document manifest in strijd zijn met de informatie in het administratief dossier. Dit vonnis vermeldt immers dat verzoeker op grond van artikel 5 van de *Internal Security Forces Penal Code* nummer 14 uit 2008 en artikel 69 van de wet op de Binnenlandse Veiligheidsdienst nr. 8 van 2008 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens afwezigheid op het werk. Uit de informatie in het administratief dossier (“*COI Focus. Irak. Politie-desertie: de Internal Security Forces van Code en de Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces: relevante bepalingen en toepassing*”) blijkt echter dat de maximumstraf op ongewettigde afwezigheid, bepaald in het genoemde artikel 5 van de *Internal Security Forces Penal Code*, zes maanden bedraagt en 1 jaar in geval van herhaling. Ter terechtzitting gewezen op deze strijdigheid, poneert verzoeker dat de wet recent gewijzigd moet zijn. Naast de vaststelling dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering, is zijn bewering eveneens in strijd met het door hemzelf neergelegde verstekvonnis, dat uitdrukkelijk verwijst naar wetgeving uit 2008. Verzoekers verklaring is dan ook geenszins aannemelijk. De Raad wijst in dit verband ook op de informatie in het administratief dossier, “*COI Focus. Irak. Corruptie en documentenfraude*”, waaruit blijkt dat corruptie wijdverspreid is en dat valse documenten in Irak tegen betaling gemakkelijk kunnen verworven worden. De Raad hecht bijgevolg geen geloof aan het voorgelegde verstekvonnis.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) voorts met recht gemotiveerd:

“Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus “Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak”, d.d. 12 juli 2016; en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer”, d.d. 12 juli 2016) dat de situatie van de soennitische gemeenschap, waartoe u behoort, in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat er nood is aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Kerbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Tegelijk kende de regio in 2015 een toename van het crimineel en tribaal geweld, alsook van de invloed van sjiiitische milities die soms controleposten bemannen. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verweekeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces

en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies. In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. *European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8). De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. De vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie inzake de veiligheidssituatie in zuid-Irak in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier. De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47): “*Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.*”

(eigen vertaling: Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.).

Het UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd door ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar, verzoekers regio van herkomst in het zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt. Het standpunt van het UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in Thi Qar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria, zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat de humanitaire situatie in zijn regio van herkomst dermate dramatisch zou zijn dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar

aanwezigheid in deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze elementen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT